

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

BÖNENS FYRA 'ALLA'

Efesierbrevet 6:18-20 • Predikan G8B 2024-02-11 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

”En armé marscherar på sin mage” (”An army marches on its stomach”) är ett citat som brukar tillskrivas den franske kejsaren Napoleon Bonaparte. Med det menar han att understryka hur viktig underhållstjänsten är för en stridande armé. I det krig mot Ryssland som blev början på slutet för Napoleon sändes mer än 600 tusen franska soldater långt österut, med en försörjningslinje (supply line) till fronten som kan ha varit upp till 160 mil lång, det vill säga, lika lång som hela Sverige. Ryssarnas främsta taktik var ”den brända jordens taktik”, det vill säga, att bränna och plundra de områden som fransmännen behövde för att förse sin armé med allt den behövde, trots att områdena varit deras egna. Den ryska taktiken var framgångsrik – av den dryga halvmiljon soldater som drog ut var det bara 22 tusen som återvände hem. Dessutom finns det statistik på att för varje person som dog vid fronten så var det ytterligare fem som dog i försörjningslinjen på grund av brist på mat och materiel.

Det är en illustration på det faktum att bön i flera avseenden är den kristne soldatens försörjningslinje. Bön är det som gör det möjligt för den kristne soldaten att göra det han måste.

Om djävulen vill hindra den kristna arméns framgång måste han få oss att sluta be. Bönen är som vårt syre eller som vår mat. I Lukasevangeliets 18:e kapitel ger Jesus en liknelse för att lära oss att be och inte ge upp. Han vet att när striden står som hetast är det lätt att tappa modet och ge upp. Men alternativet till att ge upp är bön. Antingen ger vi upp eller också ber vi. Det finns ingen medelväg.

Rikedomen i Efesierbrevet

Paulus är inne på samma tanke. När han beskrivit de olika delarna i den andliga vapenrustningen börjar han inte ens på en ny mening utan fortsätter bara att säga ”med all bön och vädjan.” Man skulle kunna säga att vi här har nått toppen på Paulus undervisning om den andliga striden och möjligen också toppen på hela Efesierbrevet.

För det är inte bara lämpligt av Paulus att avsluta undervisningen om den andliga striden med en uppmaning att be, det är en avslutning som passar eller som kastar ljus över hela Efesierbrevet. Efesierbrevet är en så fantastisk bok. Jag skulle drista mig att påstå att trots att den bara är sex kapitel lång så är det den bok i hela Bibeln som tydligast visar de ofattbara resurser som varje kristen har. Den radar upp allt det som är vårt som kristna. Aposteln Petrus säger att vi har allt som hör till liv och gudsfruktan (2 Petr 1:3) och Paulus säger i Kolosserbrevet 2:10 att vi är uppfyllda eller kompletta i Kristus. Men allt det som dessa ord talar om finns utlagt i Efesierbrevet. Det börjar i kapitel 1:3 där Paulus säger att ”Kristus har

välsignat oss med all andlig välsignelse i himlen” och så fortsätter det med himmelsk välsignelse fram till 6:18 där vi får falla på våra knän i bön. Bön är det sätt genom vilket vi approprierar; som vi tillägnar oss alla dessa välsignelser. Allt finns där, men det är genom bön som vi får fatt på dem och de utverkas i våra liv.

Jag ska förklara vad jag menar. Med en bok som Efesierbrevet som visar en sådan rikedom av resurser för den kristne så finns det en risk att man hamnar i en position som antyder att bön inte är särskilt viktigt. För om jag har allt det här, vad finns det att be om?

Hör bara – i kapitel 1, vers 3 är vi välsignade bortom allt vi kan föreställa oss. I vers 4–6 är vi älskade bortom allt som kan beskrivas. Enligt den sjunde versen är vi förlåtna och friköpta. Enligt den åttonde versen har vi blivit välsignade med vishet och insikt. I den elfte versen har vi fått en rikedom som är omätlig och som aldrig kan tas ifrån oss och i den trettonde versen är vi säkra då vi fått ta emot den helige Ande som ett sigill. I det andra kapitlet, vers 4-6 har vi fått ett nytt liv. I den sjunde versen har vi fått ta emot evig och överväldigande nåd. I den tionde versen är vi Guds verk, hans mästerverk, och vi får leva ett liv av goda gärningar som han kommer att göra genom oss. I verserna 13-18 är vi förenade med Gud och med alla andra kristna. I vers 19 är vi delar i Guds familj. I vers 22 är vi en boning för den helige Ande. I kapitel 3 vers 10 får vår församlings enhet förkunna Guds mångfaldiga vishet, i vers 20 har vi en kraft som är större i vi kan föreställa oss och i vers 21 ärar vi Gud.

Och då har jag bara gett några axplock. I det fjärde kapitlet fortsätter det. I den tredje versen påminner han oss återigen om att Guds ande bor i oss. I vers 4-6 att vi är medlemmar i Kristi kropp. I vers 11-13 att vi har blivit givna gåvor i form av pastorer och lärare som utrustar oss så att vi kan hjälpa varandra till mognad. I vers 20-24 har vi Jesus Kristus att visa och lära oss hur vi lever ett nytt sorts liv. I det femte kapitlets första två verser påminns vi om att vi har fått ta emot Guds kärlek så att vi kan vandra i kärlek. I vers 8 har vi fått ta emot Guds ljus så att vi kan vandra i ljusest. I verserna 15-17 har vi fått ta emot Guds vishet och sanning så att vi kan vandra med vishet i världen och i vers 18 får vi uppfyllas av den helige Ande. I det femte kapitlets 21:a vers till det sjätte kapitlets nionde vers har vi fått resurser för att göra varje mänsklig relation till vad Gud har avsett att den ska vara. Och sedan i det sjätte kapitlets verser 10-17 har vi fått ta emot den fantastiska och kraftfulla vapenrustningen genom vilken vi kan stå emot djävulens alla brinnande pilar och listiga angrepp.

Det är oerhört. Det är vad det är att vara en kristen. Men när vi förstått allt detta och vi har sett vår fantastiska ställning i Kristus och när vi sett allt vi har tillgång till för att leva ett mäktigt kristet liv så uppstår en risk. Vi har den beskriven i Första Korinthierbrevet 10:12, att den som menar sig vara stark måste se till att han inte faller.

Risken med andlig ateism

Det finns en risk att man förvandlas till en sorts andlig ateist. Att man säger sig tro på Gud, men att man samtidigt visar med sitt liv att man inte behöver honom. Kanske är det till och med en extra risk i en församling som vår som sätter högt värde på biblisk undervisning. Vi har sett så mycket, vi vet så mycket att vi nästan kan förlora vårt dagliga beroende av honom. Varför måste vi hålla på och be när vi vet att vi redan har allt det där?

Det är därför det är så passande att Paulus understryker vikten av bön här i brevets avslutande crescendo. Bönen är vårt syre. Bönen är vår försörjningslinje. Utan bönen mattas vi, vi svälter som kristna och så småningom kommer vi att ge upp. Utan bön kommer vår andliga rustning att rosta och vi kommer att bli lika utplånade som Napoleons armé i Ryssland.

Så – låt oss då titta på texten och se vad Paulus säger om bön. Vi kommer att ägna nästan hela predikan åt vers 18, eftersom det är där den tydligaste undervisningen finns. Nu kan jag tycka att den är lite besvärligt översatt. Det är förstås för att få en svenska som ska flyta på bra, men den har helt tappat rytmen i den grekiska texten. Den grekiska texten är ganska pyrdligt ordnad kring fyra ord som återkommer i texten, nämligen ordet ”allt” eller ”alla”. En mer bokstavlig översättning av vers 18 skulle kunna låta så här:

...under all bön och vädjan, bedjande i Anden vid alla tillfällen, därtill vakande i all uthållighet och bön för alla de heliga.

Därmed kan vi dela upp det som återstår av predikan i fyra punkter, bönen fyra *alla*: (1) vid alla tillfällen, (2) med all bön och vädjan, (3) med all uthållighet och (4) för alla de heliga. Vi kan alltså tala om *när, vad, hur, och för vem*.

I. NÄR – VID ALLA TILLFÄLLEN

Punkt nummer ett: bönen *när* – vid alla tillfällen. Det här ligger i linje med Nya testamentets undervisning i övrigt. Jesus säger i Lukas 21:36,

Lukasevangeliet 21:36 (SFB-15)

³⁶Var ständigt vakna och be om kraft att undfly allt som ska ske och kunna bestå inför Människosonen.

Romarbrevet 12:12 (SFB-15)

¹²Var glada i hoppet, tåliga i lidandet, uthålliga i bönen.

Kolosserbrevet 4:2 (SFB-15)

²Var uthålliga i bönen. Vaka och be med tacksägelse.

1 Thessalonikerbrevet 5:17 (SFB-15)

¹⁷be utan uppehåll

Att vi ska be vid alla tillfällen kan väcka en del frågor. Är det ens möjligt? Ibland måste jag väl låta min hjärna vara sysselsatt med något annat än bön? Tänk om jag måste räkna hur många deciliter mjöl jag ska använda till brödet eller om jag behöver lära mig ett nytt språk och måste memorera glosor. Betyder det att jag inte kan lyda Paulus uppmaning?

Nej, naturligtvis inte. I det grekiska språket finns två ord för tid. Det ena är *kronos* som handlar om tidslinjen; om de sekunder och minuter och timmar som kommer efter varandra. Det andra ordet är *kairos* som mer handlar om ett givet ögonblick. Här använder Paulus ordet *καίρος*, vilket innebär att han inte menar att vi måste be varje sekund av varje minut som vi är vakna. Däremot menar han att det inte kommer att hända dig någonting imorgon på vilket bön inte är ett lämpligt gensvar. Vad som än händer så kan du formulera en bön utifrån det.

Om du får ta emot välgång så är det en anledning till att säga tack till Gud. Om du får ta en motgång så är det en anledning att be till Gud och uttrycka din förtröstan på honom. Om du går igenom utmattning, frustration eller fruktan, eller vad som än händer så är det en anledning till bön.

Jag tänker ofta på berättelsen om Hiskia som blev kung i Juda när han var 25 år och som reformerade tillbedjan i Juda. Men när allt gick som bäst kom den assyriske kungen Sanherib och skulle erövra Jerusalem. Det var väldigt dramatiskt när han kom med sin enorma och sin

obeskrivligt grymma armé och han sände sin budbärare för att tala om för folket att Hiskia var en bedragare och för att håna Gud. Denne budbärare gav också folket ett brev som hånade Gud och sa att lika lite som de andra folkens gudar hade kunnat rädda dem kommer också Herren att kunna rädda Jerusalem från assyrerna. Hiskia tog brevet och gick till templet och bredde ut det inför Gud och sa "se vad han skriver. Hör vad han säger!"

Så kan vi göra med varje sak som händer oss. Vi kan säga till Gud, "titta! Tack för din godhet!" Eller "hjälp mig genom detta!" Eller "förlåt mig för mitt högmod!" All tid är tid för bön. Så fort du får en ingivelse att be kan du utgå från att det är den helige Ande som kallar på dig.

Låt säga att du hamnar i en situation som bara blir tätare och tätare. Stressnivån stiger, kanske ilskan eller gråten likaså. Varför inte bara dra i handbromsen? Stanna upp och be.

William Gurnall säger:

Vi ska praktisera varje nåd, krydda varje njutning, blanda varje plikt och bemöta varje frestelse med bön.

//We are to act every grace, season every enjoyment, mingle every duty and oppose every temptation with prayer.

Så vänta inte med att be. Alla tillfällen är tillfällen för bön. Var inte en sådan som Gud måste ödmjuka innan du kan be. Gurnall igen,

Kristna som inte ber är som svin. De ser aldrig upp till himlen förrän Gud lägger dem på deras rygg.

Prayerless Christians are like swine. They never look up to heaven till God lays the on their back.

Jag vet inte om du har försökt att välta en gris någon gång. Det har jag! Även om jag inte var vuxen kan säga att jag har sparkat på en gris med all min kraft utan att ens få den att reagera. Men hur stadigt du än tycker att du står så kommer Gud att vända hela ditt liv upp och ner om det är vad som krävs för att få dig att börja be. Så ta vara på varje tillfälle redan idag.

Be i Anden

Paulus säger också att vi ska be i Anden. Det är inte ett sätt att säga att vi ska tala i tungor eller att vi måste uppleva extaser eller kraftfulla känslor – även om det mycket väl kan vara så att vi upplever kraftfulla känslor. Att be i Anden innebär att vi ber *enligt den sanning han uppenbarar, medvetna om de privilegier han ger och med den kraft han ger. (According to the truth he reveals, in awareness of the privileges he grants, with the strength he supplies.)*

Om man går genom Efesierbrevet och tittar på alla de texter där Paulus talar om att vi gör något av eller genom den helige Ande får vi en uppfattning av vad han menar när han talar om att vi ska be i Anden. Det handlar alltså inte om en särskild klass av kristna utan om alla kristna.

Kapitel 1:13 säger att vi är beseglade av Anden. 2:18 säger att vi har tillträde till Fadern genom Sonen i en och samma Ande. 2:22 säger att vi är sammanbyggda genom Anden. 3:16 säger att vår inre människa får kraft genom Anden. 5:18 säger att vi fylls av Anden så att vi sjunger sånger och tackar Gud.

Det är vad det innebär att be i Anden. Att vi som kristna är beroende av Gud, att vi är förvandlade av evangeliet och att våra böner är informerade av Bibeln. Att vi får kraft av evangeliets sanning och att vi är beroende av Gud i allt.

Om du vänder dig till Fadern, genom Jesus Kristus som din ende medlare, om du förtrostar på Fadern att förse dig med allt du behöver, om du är medveten om din synd och ditt behov av honom – hur kan du komma till en sådan punkt? Det är ingenting du kan skapa i dig själv. Det kan bara komma som en gåva av den helige Ande. Att se vår synd, att se vårt behov av honom, att vända oss till Fadern genom Kristus vår alltillräcklige frälsare och komma till den Fader som både vill och kan höra och som både vill och kan hjälpa.

Kom ihåg att målet för varför Gud frälst dig är för gemenskap.

1 Johannesbrevet 1:3-4 (SFB-15)

«Det vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni ska ha gemenskap med oss. Och vår gemenskap är med Fadern och hans Son Jesus Kristus. «Detta skriver vi för att vår glädje ska bli fullkomlig.

Gud har frälst oss för gemenskap med varandra och med honom och det finns ingen högre form av gemenskap med honom än genom bönen. Så om du har blivit frälst men du inte har gemenskap med honom så förnekar du själva syftet med varför han frälste dig.

Så, i detta tillstånd – i totalt beroende av Gud, medveten om din egen synd och genom Jesus Kristus – gå till din himmelske Fader vid alla tillfällen. Gör det vid särskilt avskilda stunder under dagen och gör det allt eftersom dagens händelser fortlöper. Låt ditt samtal med Gud fortsätta. Det är den första punkten.

II. VAD – ALL BÖN OCH VÄDJAN

Punkt nummer 2, bönen *vad* – med all bön och vädjan. Paulus ger oss två ord som betyder ungefär samma sak. Båda handlar om att uttrycka sin önskan om något specifikt.

Det är rätt fantastiskt att Allsmäktig Gud säger till oss att han *vill* att vi ska komma till honom och be honom om saker. Om man är förälder kan man ibland bli ganska trött på att höra önskemål om olika saker och kanske till och med be om en sak tillbaka, nämligen att få bli lämnad i fred en stund. Men Gud säger inte så. Han befäller oss att komma till honom med våra önskningar. Han *vill* att vi kommer till honom. Han är aldrig för upptagen. Han behöver inte bli lämnad i fred.

Här säger Paulus inte bara att vi ska be vid varje tillfälle utan också med alla sorters böner. Det kan vara nedskrivna och genomtänkta böner där varje ord är fullt av mening. Men det kan också vara plötsliga och spontana böner. Och om du tycker att dina böner har fastnat lite i samma hjulspår och det har blivit lite för förutsägbart, varför inte variera dig? Om du bara har bett spontana böner, varför inte använda en bra bönbok med nedskrivna böner? Eller varför inte läsa en bibeltext, kanske en Psalm, och låta varje vers du läser bli till en bön till Fadern.

Vi kan också be för alla sorts saker. Självklart kan vi be om saker på fel sätt och i fel proportioner och med fel motiv. Men om vi har rätt motiv och rätt förståelse av Guds rike *kan* vi inte be om för mycket.

Låt mig ställa en fråga: vilken stor sak i Guds rike har du inte vågat be om? Vad finns det som du sett ett löfte om i Bibeln som du inte vågat be om för att det låter för stort?

Eller en annan fråga: vad finns det för saker som du tycker är för små för att be om eller be för? Du kanske är bra på att be om de stora sakerna såsom att ett helt land ska komma till tro, men du kanske missar andra saker. Smärtor, relationer som är dåliga, något som du är rädd för eller som du är osäker inför. Gud uppmanar oss att kasta alla våra bekymmer på honom, för han har omsorg om oss (1 Petr 5:7).

III. HUR – MED ALL UTHÅLLIGHET

Punkt nummer 3: bönen *hur* – vakande i all uthållighet.

Vaksamhet

Dels talar Paulus om vaksamhet. Det är något som återkommer i Nya testamentet. Jesus säger till lärjungarna i Getsemane, ”ni kan inte hålla er vakna i en enda timme? Satan vill fresta er, ni måste hålla er vakna.” (Matt 26:40) Vi tänker på varningarna om Kristi återkomst – vi måste vara vakna. Vi tänker på varningarna om djävulen som går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han ska sluka, så vi måste vara vaksamma (1 Petr 5:8). Om vi lever våra kristna liv i tron att det inte finns någon fiende som vill oss illa så är vi i stor fara. Du kan inte be ordentligt om du inte ser vad det är som pågår. Var vaksamma.

Uthållighet

Sedan talar han om *all* uthållighet. Här finns det sannolikt mycket för oss alla att lära. En annan bild som jag ofta återkommer till när jag tänker på bön är patriarken Jakobs brottning med Gud själv. Han vägrade släppa honom förrän han välsignade honom. Han var så säker på att denne person kunde välsigna honom att han vägrade släppa honom. Och det kom att definiera resten av hans liv och dessutom hans efterkommandes liv. Han fick ett nytt namn – Israel – som betyder ”den som kämpar med Gud”.

Är du en sann israelit? Är du en som uthålligt håller fast och vägrar släppa förrän han svarat på din bön? Jesus undervisar samma sak i texten som jag nämnde i inledningen när han skulle lära sina lärjungar att be utan att ge upp. Be och inte ge upp!

Vilka saker vill Gud lära oss genom att låta oss kämpa och hålla ut i bön? Han vill förstås lära oss tålmod. Han vill lära oss att omorientera våra begär. Han vill leda oss djupare in i hans Ord och in i en djupare förtröstan på honom själv.

David Martyn Lloyd-Jones säger,

Vår yttersta ställning som kristna testas av karaktären hos vårt böneliv

//Our ultimate position as Christians is tested by the character of our prayer life.

Poängen är att även om du har en massa solid teologi i ditt huvud så är den teologin inte värd något om den inte tar sig i uttryck i lovprisning och bön. Om du verkligen känner honom så vill du leva i hans närvaro.

När du fortsätter att be även om det verkar som att ingen lyssnar så visar det att du tror att Gud fortfarande kan och att han fortfarande vill. Det är ett uttryck för hopp och förtröstan.

När du ger upp är det ett uttryck för att du innerst inne inte tror att det finns någon som bryr sig eller någon som kan göra något åt den situation du ber om. Så när vi ger upp är det egentligen inte något vi gör så mycket med vår vilja som det är något som finns i vårt hjärta. Vi agerar utifrån vad vi tror på och är övertygade om.

Men när vi fortsätter att be är det ett vittnesbörd om att även om vi inte har sett svaret ännu så håller vi fast vid övertygelsen och hoppet att han inte vara *vill* höra på min bön utan också att han *kan* svara på den. Så be med all uthållighet!

Hittills har vi alltså talat om bönen *när* – vid alla tillfällen, bönen *vad* – med all bön och vädjan och bönen *hur* – med all uthållighet. Nu går vi till den fjärde och sista punkten som handlar om *vem* vi ska be för.

IV. FÖR VEM – ALLA HELIGA

Paulus svar är: för alla de heliga. Återigen kan han inte mena att vi ska be för alla just nu levande kristna. Snarare talar han om alla sorters kristna.

Be för dina barn och för dina vänner, självklart. Men be också för andra församlingsmedlemmars barn och för de som är nykomlingar i församlingen. Be för dina pastorer och be för kristna personer som du har mindre gemensamt med. Be för de personer som är en underbar välsignelse för dig och som du knappt kan tänka på utan att le för dig själv. Och be för de kristna personer som gjort dig besviken.

Än en gång vill jag verkligen slå ett slag för vår församlingsmatrikel (church directory). Jag får samtidigt skämmas eftersom det är jag som gör den och jag har inte uppdaterat den på ett par år och församlingen har vuxit så mycket sen dess att jobbet att få den i fas med församlingen blir mer och mer överväldigande. Men ändå – den är en av de viktigaste dokumenten du har tillgång till i din kristna vandring. Här finns de personer som du har förbundit dig till. Här finns de personer som du har ett särskilt ansvar att be för, att gråta med den som gråter och glädjas med den som är glad.

Vi har den stora välsignelsen att fortfarande vara en församling som är liten nog att man utan problem klarar att be för varje person varje dag. Men man kan också dela upp det och be längre böner för någon eller några personer i taget och på det sättet arbeta sig långsammare igenom församlingen. Och när du ber, skicka gärna ett meddelande till den personen och berätta att du har bett för den. Det är en fantastisk uppmuntran att få höra.

När vi ber för varandra stärks både fronten och försörjningslinjen i det andliga kriget. Här har vi en av de mest avgörande framgångsfaktorer för om vår församling ska gå framåt och bryta ny mark i Guds rike eller om församlingen ska splittras och ge upp.

Låt mig ställa ännu en fråga: vad skulle hända i våra församlingsmedlemmars liv om alla dina böner för dem besannades den här veckan? Vilken skillnad skulle det göra i den här församlingens liv? Skulle vi se en församling som mognar som kristna, som löser relationsproblem med ödmjukhet och självinsikt, som går igenom lidande med hopp och som går igenom välgång med tacksamhet? Skulle deras nära och kära som inte är kristna komma till tro? Skulle de besegra den synd de kämpat med under en lång tid? Skulle de uppleva en glädje i att tillhöra Kristus och en vilja att leva hela sina liv till hans ära?

När vi ber för varandra växer vi i kärlek till varandra. Vi växer i medlidande för varandra. Vi växer i den enhet vi redan fått av den helige Ande. Paulus uppmanar Efesierna i början av det fjärde kapitlet att göra *allt de kan* för att bevara enheten. Det är en andlig kamp, och att göra allt vi kan betyder förstås mer, men aldrig mindre än regelbunden och målinriktad bön för varandra. Vi behöver varandras böner. Församlingen är beroende av medlemmar som ber.

Paulus som exempel

Här kommer vi till Paulus eget exempel, och jag vill bara lyfta fram en enda detalj ur verserna 19-20.

Han säger, ”be för mig.” Vad ska vi be för?

Efesierbrevet 6:19-20 (SFB-15)

¹⁹Be också för mig, att ordet ges mig när jag öppnar min mun, så att jag frimodigt förkunnar evangeliets hemlighet ²⁰för vilket jag är en ambassadör i bojor. Be att jag talar så öppet och fritt som jag bör.

Är det inte intressant?! Det finns så mycket Paulus hade kunnat nämna som böneämnen, saker som troligtvis hade kommit överst på de flesta av våra listor. Han skulle ha kunnat säga ”jag sitter i fängelse, det är fruktansvärt! Be att jag får komma ut snart!” Eller ”jag har en kedja runt mitt ben, det ger mig skavsår och svåra smärtor. Be att mitt ben får läka.”

Nej, han säger ingen sådant. Istället säger han: ”be att jag får mod så att jag tar vara på varje tillfälle att predika evangeliet!” Med andra ord, ”be för mig så att när Satan frestar mig att hålla min mun stängd så ska jag övervinna frestelsen och tala om evangeliet. Be att jag vinner den kampen.”

Paulus visar med sitt exempel att det pågår ett krig och det är för detta krig vi måste be. Det är inte lätt att vinna ett krig, så han ber för församlingen och nu ber han församlingen att be för honom.

Det är en lärdom för oss. Vi kan lätt bli så upptagna av sjukdomar och krämpor och omständigheter som vi befinner oss i att vi glömmet bort att vi står mitt i ett krig. Känner du till de behov som dina bröder och systrar i församlingen har? Då menar jag inte i första hand de behov som vi oftast ber för utan deras andliga behov? Ber du att dina bröder och systrar ska kunna besegra synden i sina liv med den helige Andes kraft? Ber du att de ska få kraft att leva sina liv i sanning och ljus? Att de ska fördjupas och mogna i sin kärlek till sin frälsare och till varandra? Ber du att de ska tillfälle att dela evangeliet med sina nära och kära så att dessa får komma till tro?

Förstå mig rätt, jag menar inte att vi ska skämmas om vi ber för kroppslig hälsa eller ett nytt jobb eller några praktiska omständigheter. Vi ska be alla sorts böner. Men låt oss ta Paulus till föredöme här och först och främst be om framgång i det krig som pågår.

På det sättet kan vi också befrias från bördan att hela tiden be för oss själva. Precis som Paulus bad för församlingen och församlingen bad för Paulus kan vi be för varandra. Låt oss ta för vana att fråga varandra hur vi kan be för varandra och låt oss ta för vana att be först och främst för det andliga krig som pågår. Och om du ägnar den största delen av din dag åt att be för andra i församlingen så kommer någon annan att be för dig och på det sättet bär vi varandra.

AVSLUTNING

Sammanfattningsvis: alla sorters bön, all uthållighet, hela tiden, för alla heliga.

Tänk om vi vore lika snabba och lyhörda att be som vi är till våra telefoner? Tänk om Paulus hade sagt, ”jag vill att ni ska kolla era telefoner vid alla tillfällen” – vilken lätt vers det hade varit att lyda. Men tänk om du istället skulle vara lika snabb och villig att be. När du står vid ett trafikljus. När du går på toaletten. När du väntar hos tandläkaren. När du vill slappna av för kvällen. Ta vara på varje tillfälle.

Om vi ska stå fasta mot djävulens listiga angrepp måste vi stå redo och ivriga att be.

Jag hörde någon som sa att kärnvapenkrig inte kan vinnas med gevär och på samma sätt kan sataniska krig inte vinnas med mänsklig kraft.

(Nuclear wars can not be won with rifles. Likewise, Satanic wars can not be won by human energy.)

Vi är inte involverade i ett litet skolgårdsgräl utan i ett kataklysmiskt, katastrofalt världskrig och vi vinner inte ett kärnvapenkrig mot djävulen med mänskliga gevär. Vi vinner det med kärnkraft. Med Guds kraft. Och det betyder bön.